୨୫-୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବିକର୍ମର ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ସବୁ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ''

ପ୍ରଶ୍ନ:-ଧୋକାବାଜ ମାୟା ତୁମର କେଉଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ— କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବି, ନିଜର ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବି ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ଦେହ ସହିତ ସବୁ କିଛି ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଭଙ୍ଗ କରାଇ ଦେଉଛି । ଦେହ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ଆସିଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଭଙ୍ଗ କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମି ହୋ ମାତା-ପିତା ତୁହ୍ମି ହୋ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗ୍ଲାନି ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତା ନିଜେ ଆସି ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ଯେବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ତେବେ ନିଜର ମହାନତା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭକ୍ତିର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି ସେଥିପାଇଁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ତାହା ରାମରାଜ୍ୟ, ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ରାମ ଏବଂ ରାବଣର ହିଁ ତୁଳନା କରାଯାଇଥାଏ । ବାକି ଦେହଧାରୀ ରାମ ତ ତ୍ରେତାର ରାଜା ଥିଲେ, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କୁହାଯାଉ ନାହିଁ । ରାବଣ ଅଧାକଳ୍ପର ରାଜା ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ରାମ ମଧ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପର ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି । ନାଁ, ଏହା ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ବାକି ଏହା ବୁଝିବା ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା ଅଟେ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନ ରାବଣର ଜେଲ୍‌ରେ ଅଛନ୍ତି । କାମ ଚିତାରେ ଜଳି ସମସ୍ତେ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟରୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ୱ ଦେବାକୁ ହୁଏ ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିବାରେ । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ କେତେ ପାର୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ଯେଉଁ ପାର୍ଟ ଆତ୍ମା କରିଚାଲିଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ପାର୍ଟ ବଜାଇଲେ ସ୍ୱଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ହିଁ ସ୍ୱୟଂ କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ପବିତ୍ର ହେବି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି ହେ ପରମପିତା, ହେ ପତିତ-ପାବନ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ, ଧରାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ସଂସ୍କାର ତ ସବୁ ଆତ୍ମାରେ ରହିଛି ନା । ଆତ୍ମା ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ, ପବିତ୍ର ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ମନ୍ଦିରରେ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ଥିଲ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ତଳକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ପତିତରୁ ପାବନ, ପାବନରୁ ପତିତ ହେବାର ଖେଳ ଅଟେ । ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବାବା ଆସି ଖୁବ କମ ସମୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି । ପତିତମାନଙ୍କୁ ନିଜର ବିକର୍ମର ଦଣ୍ଡ ନିଶ୍ଚୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଶେଷବେଳକୁ ପୁଣି ଏକ ଜନ୍ମ ଦେଇ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବ ସେଥିପାଇଁ ଶରୀର ନିଶ୍ଚିତ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ଅନୁଭବ କରିଥାଏ କି, ମୁଁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରୁଛି । ଯେପରି କାଶୀ କଲବଟ (କାଶୀ ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର ନିକଟରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ କୂଅ ଯେଉଁଠି ଶିବଙ୍କ ନାମରେ ଶାଣିତ ଖଡ୍ଗକୁ ଡେଇଁ ପାପ ଚୁକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି) ନେବା ସମୟରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥା'ନ୍ତି, କରିଥିବା ପାପର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୁଏ । ସେଥିପାଇଁ ତ କହିଥା'ନ୍ତି କ୍ଷମା କର ଭଗବାନ, ଆମେ ଆଉ ଏଭଳି କରିବୁ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାରରେ ହିଁ କ୍ଷମା ମାଗିଥା'ନ୍ତି ।

ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି, ଓ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହ□ ହେଲା ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର । ଆତ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରୁଛି । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଲା ନା । ସାରା ଡ୍ରାମାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହ□ ରହିଛି । ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଜଣେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ? ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ହେବାର କଥା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ, କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଥିଲା । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସାଧୁମାନଙ୍କର ବହୁତ ସଙ୍ଗ କରିଛନ୍ତି, ସାଧୁମାନେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନାମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବ□ମାନ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛୁ ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚିତ ବୈରାଗ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସହିତ କ'ଣ ମନ ଲଗାଇବା । ତୁମେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ— କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ପ୍ରତି ମନ ଲଗାଇବୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦ କରିବି । ନିଜର ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବି ନାହିଁ । ବାବା ଦେହ ସହିତ ସବୁ ଜିନିଷର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦେହ ସହିତ ମୁଁ କାହିଁକି ମୋହ ରଖିବି । କାହା ସହିତ ମୋହ ରଖିଲେ ତାଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡିବ । ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଭାଙ୍ଗିଲେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ, ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ସମ୍ଭବ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ବହୁତ ଧୋକାବାଜ ଅଟେ । ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ମାୟାଠାରୁ ନିଜକୁ ବ□ାଇବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ କଡା ବେମାରୀ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ,ଏବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସାରା ଦିନ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମୁସ୍‌କିଲ୍‌ରେ ଯାଦ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି "ହାତ୍ କାର ଡେ ଦିଲ ଯାଦ ଡେ'' (ହାତରେ କାମ କର, ମନ ସାଥୀ ସହିତ ଲାଗି ରହୁ) । ଯେପରି ପ୍ରେମିକା ପ୍ରେମିକ କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି କରି ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହିଁ ହେଉଛି "ଆମକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ" ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଧୋକା ଦେବ । ନିଜକୁ ତାଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ବନ୍ଧନରେ ପଡି ମରିବ, ପୁଣି ନିନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ହେବ ଓ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ସହିବାକୁ ପଡିବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ, ମୋର ପିତା ମଧ୍ୟ ବୀଜରୂପ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ଅଟେ । ଆତ୍ମା କ'ଣ, ସେଥିରେ କିପରି ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି-- ଏହି ଗୁହ୍ୟ କଥାକୁ ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ନିଜକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୀତି ଆତ୍ମା ଭାବି ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ସଦୃଶ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି... ଏପରି ଚିନ୍ତନରେ ବହୁତ ମୁସ୍‌କିଲ୍‌ରେ ଯାଦ କରୁଛନ୍ତି । ମୋଟା ବୁଦ୍ଧିରେ ନୁହେଁ, ଏଥିରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ— ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା, ମୋର ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ସେ ବୀଜରୂପ ଓ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ମୋର ଏହି ଛୋଟ ଆତ୍ମା ହିଁ କରୁଛି । ଏପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ମୋଟା ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି— ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା... କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ରୀତି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ମୋଟା ରୂପରେ ଯାଦ କରିବା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ । କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଯାଦ ଅଧିକ ଫଳଦାୟକ ହୋଇଥାଏ । ମୋଟା ବୁଦ୍ଧିରେ ଯାଦ କଲେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଛୋଟ-ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ବାବା ମଧ୍ୟ ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବସିଥିବାରୁ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ଜ୍ଞାନର ବିଚାର ଆସୁଛି କିନ୍ତୁ ଚଲା-ବୁଲା କରିବା ସମୟରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ କାୟମ ରହୁ, ତାହା ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସାରାଦିନ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହିବା— ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଯାଦ । ସତ କଥା କେହି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ କିପରି ଯାଦ କରୁଛୁ । ଯଦିଓ ଚାର୍ଟ ପଠାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଏପରି

ଲେଖୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ବିନ୍ଦୁ ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ରୂପରେ ଯାଦ କରୁଛି । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ଲେଖୁନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇ ପାରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ବହୁତ କମ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି, ଏହି ଗୁପ୍ତ କଥାକୁ ପୂରା ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ସ୍ମରଣ ମଧ୍ୟ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଯାଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରଥମେ ତ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଦରକାର ନା । ସେହିମାନେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ବାକି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ଢେର ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯୋଗରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ଦୁନିଆର ଛାତ୍ରମାନେ ଅଳ୍ପକାଳର ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କେତେ ପଢୁଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରୋଜଗାରର ରାସ୍ତା ମିଳିଛି । ଆଗରୁ ବାରଷ୍ଟରମାନେ ଏତେ ରୋଜଗାର କରୁନଥିଲେ । ଏବେ କେତେ ଧନ ଉପାର୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି ।

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ପ୍ରଥମତଃ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଯର୍ଥାର୍ଥ ରୀତି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତ୍ରିମୂ□ ଶିବଙ୍କର ପରିଚୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ । କେବଳ ଶିବ କହିବା ଦ୍ୱାରା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । "ତ୍ରିମୂ□ ଶିବ" ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କହିବା ଦରକାର । ଦୁଇଟି ଚିତ୍ର ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ ତ୍ରିମୂ□ ଏବଂ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ । ସିଡି ଚିତ୍ରଠାରୁ ମଧ୍ୟ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଚିତ୍ରରେ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ଚିତ୍ର ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ତ୍ରିମୂ□ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର, ଅନ୍ୟ ପଟେ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଚିତ୍ର । ପାଣ୍ଡବ ସେନାଙ୍କର ଝଣ୍ଡା ଏହିପରି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଡ୍ରାମା ଏବଂ କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ବିଷ୍ଣୁ ଆଦି କିଏ ଅଟନ୍ତି ? ଏକଥା କେହି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିବେ । ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ ? ୪ ଭୂଜାଧାରୀ, ୮ ଭୂଜାଧାରୀ କେତେ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ୮-୧୦ ଭୂଜାଧାରୀ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ ନାହାଁନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଯେପରି ଆସିଲା ତିଆରି କରିଦେଉଛନ୍ତି, ବାସ୍ ତାହା ରହିଗଲା । କେହି ଜଣେ ମତ ଦେଲେ ହନୁମାନଙ୍କର ପୂଜା କର ବାସ୍ ପୂଜା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଦେଖାଇଛନ୍ତି ହନୁମାନ ସଞ୍ଜିବନୀ ବୁଟି ନେଇ ଆସିଥିଲେ... ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ସଞ୍ଜିବନୀ ବୁଟି ତ ହେଉଛି ମନମନାଭବ । ବିଚାର କରାଯାଉଛି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୋଇଛ, ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ନ ମିଳିଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୱର୍ଥ ନଟ୍ ଏ ପେନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପଇସାଟାକର ମୂଲ୍ୟ ନୁହେଁ । ପଦ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କେତେ ଅଭିମାନ ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ତ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ ଅଟେ । ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ତାହା ହେଲା ବାହୁବଳ, ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗବଳ । ଏସବୁ କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିର ଜ୍ଞାନକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମକୁ ପଚାରନ୍ତି— ତୁମେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମାନୁଛ ? କୁହ ହଁ ଏସବୁ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଏବେ ଆମେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛୁ । ଜ୍ଞାନଦାତା ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଏହାକୁ ହିଁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେବେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ, ମୁକ୍ତିଦାତା, ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି—ଏହିଭଳି କର । ଏବେ ଦେଖିବା ଶିବଜୟନ୍ତୀରେ କେତେ ଜାକଜମକ କରୁଛନ୍ତି । ଟ୍ରାନ୍ସଲାଇଟ୍‌ର ଚିତ୍ର ଛୋଟ ହେବା ଦରକାର ଯାହାକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁବିଧାରେ ମିଳିଯିବ । ତୁମ କଥା ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୂଆ ଅଟେ । କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଖବରକାଗଜରେ ଖୁବ୍ ବାହାର କରିବା ଦରକାର । ପ୍ରଚାର କରିବା ଦରକାର । ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥାପନକାରୀ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏବେ ତୁମର ମଧ୍ୟ ଏତେ ନିଶା ଚଢି ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଢେର ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବଦଳରେ କରି ଆଉ କାହାର ନାମ ଲେଖିଦିଅ । ରାଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖିଦିଅ । ତେବେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବେ ?

କେହି ତ ବ୍ରହ୍ମା ରହିବେ ନା, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଜନ୍ମ ହେବେ । ପିଲାମାନେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏସବୁ ବହୁତ କଥା ବୁଝିଯିବ । ଖର୍ଚ୍ଚ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିଥାଏ । ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଅଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ବହୁତ ଭଲ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) କର୍ମାତୀତ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢା ସହିତ ଯୋଗ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପୂରା ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜକୁ ମାୟାର ଧୋକାରୁ ବ□ାଇବାକୁ ହେବ । କାହାର ଦେହ ସହିତ ମୋହ ରଖିବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ରଖିବାର ଅଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସମୟର ମହତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନିଜକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରୁଥିବା ବିଶ୍ୱର ଆଧାରମୂରତ ହୁଅ ।

ବ□ମାନ ହିଁ ସାରା କଳ୍ପ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରିବାର, ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ରୂପୀ ମଞ୍ଜି ପୋତିବାର, ପା□ ହଜାର ବର୍ଷ ପାଇଁ ସଂସ୍କାର ଭରିବାର, ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ ବା ବିଶ୍ୱ ପରିବ□ନ କରିବାର ସମୟ । ଯଦି ସମୟକୁ ଜାଣିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ବ□ମାନର ସମୟକୁ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ବା ଆଗାମୀ ସମୟ ଉପରେ ଛାଡିଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ସମୟ ଆଧାରରେ ହିଁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱର ଆଧାରମୂରତ ଆତ୍ମାମାନେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆଧାର ଉପରେ ଚାଲିନଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅବିନାଶୀ ସାହାରା ଆଧାରରେ କଳିଯୁଗୀ ପତିତ ଦୁନିଆଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ନିଜକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ତତ୍ପର ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିନିଅ ତେବେ ବିଶ୍ୱ ସେବାର ବିଶାଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପେ ଆପେ ସମସ୍ତେ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଯିବେ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମଓ୍ୱାର୍କ

(୨୫) ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଫରିସ୍ତା ଅଥବା ଅବ୍ୟକ୍ତ ଫରିସ୍ତାର ଡିଗ୍ରୀ ନେବା ପାଇଁ ସର୍ବଗୁଣରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅ । ନଲେଜଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନୀ ହେବା ସହିତ ଫେଥ୍‌ଫୁଲ୍ (ବିଶ୍ୱସ୍ତ), ପାଓ୍ୱାରଫୁଲ(ଶକ୍ତିଶାଳୀ), ସକସେସ୍‌ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସଫଳତାମୂରତ ହୁଅ । ବ□ମାନର ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟରେ ଅଭିମାନରେ ଚାଲିବା ଛାଡି ବିକର୍ମ ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥ କର୍ମକୁ ନିଜର ବିକରାଳ ରୂପ (ଶକ୍ତି ରୂପ) ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ କର ।